

BUREAU EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiem het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:

Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg op Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agence Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 12 APRIL 1924

PALMZONDAG.

Morgen zondag grijpt er, in onze kerken, een dreevuldige plechtigheid plaats: de palmzondag; dan de processie, om te herinneren dat de menigte Christus te gemoet kwam vijf dagen voor zijn dood, bij zijne intrede in Jeruzalem, palm- en olijftakken dragende en roepende: « Hosanna, den Zoon van David »; ten slotte, de Hoogmis met het lang Evangelie of de beschrijving van Jezus' lijden volgens den Heiligen Mattheus.

De plechtige palmzondag begint met den triumfkreet: Hosanna Filio David! Hosanna aan den Zoon van David! Daarop een eerste gebed volgt. De onderliken leest dan een uittreksel van het boek des Uitgangs, waarin verteld wordt dat de Israëlieten, na hunne verlossing uit Egypte onder de schaduw van twee en zeventig palmbomen te Elim hunne legeren opgeslagen hadden, en dat Mozes, in Gods naam hun manna als spijz beoefde. vervolgens zingt de diaken het verhaal der lijde intrede van Jezus in de stad Jeruzalem.

Na het evangelie zegt de dienstdoende priester een gebed en daarna heft hij de profetie aan waarin hij God looft, want alle wezens dienen, en als hunnen schepper en den Heiligen Geest erkennen en aanbidden. De voorzinger zingt dan eindelijk sprekt de priester over de palmen of buksomtakken de schoone zegeningsbeden uit die de heilige Kerk in deze omstandigheden heeft roegeschreven.

Op de palmzondag volgt de processie. De priester, die Christus verbeeldt, en de andere dienaren, palmtakken dragende met het kruis aan 't op, verlaten, onder het zingen van heilige lofgeden, de kerk, die zij bij hunne terugkomst gesloten vinden. Denklaps binnen het huis Gods, weerklinkend er stemmen, die Christus als Koning er Verlosser groeten en roemen: « Gloria, Inna, honor Tibi sit, Rex Christe Redemptor, en buiten herhaalt een koor lofgeestdrift denzelfden zezegang. Christus ter eer, tot dat de onderdiaken met het kruis op de deur klopt, die aanstonds opengaat. De H. Kerk doet ons aan het hemel Jeruzalem denken, waarvan Jezus door zijn kruis de poorten voor ons geene heeft. Zoo is dan, in den mond der H. Kerk Jezus' blijde inkomst voor ons de vreugdevolle verkondiging van de verrijzenis en leven, als wij na het lijden des wereld met den palm der overwinning in de hand, het hemel Jeruzalem zullen innemen.

Als de stoet wederom al zingende, de kerk binnenkomt gaat hij tot vóór het altaar, waarna de H. Mis begint.

In de Hoogmis verhaalt men het lijden van Christus, dat in het lang Evangelie beschreven staat. « Slecht vijf of zes eeuwen, zegt Dom Gueranger, heeft de Heilige Kerk een bijzondere wijze van dit Evangelie te zingen aangenomen. De verhalen vertellen de gebeurtenissen op een indrukmakende toon; men hoort de woorden van Jezus, door den dienstdoende priester verbeeld edel en zoet uitgesproken; zij steken geweldig af tegen het geriep en getier van het schuim van het

Joodsche volk. » Na het zingen der woorden: « Misit spiritum, Hij gaf den geest, knielen allen neer en overwegen eenige ogenblikken in stilte, den dood des Zaligmakers. Op vele plaatsen buigen de gelovigen het hoofd ter aarde neder en kussen outmoedig den grond.

De palmtakken zoo leert de Heilige-Augustinus, dienen tot lof en beteekenis de zegepaal, omdat de Heer door zijn dood den dood overwonnen heeft, en met het kruis, dat het teeken is der waar zegepaal, over den duivel als de vorst des doods, heeft gezegpraald. Onder het lang Evangelie dus moeten de aanwezigen de palmtakken in hunne handen houden, om door dit zinnebeeld der zegepaal krachtdadig op te komen tegen de diepe vernederingen, door de Joden den goddelijken Zaligmaker aangedaan.

« Toont ons de plechtige intocht van enzen Verlosser het ons voorgestelde doels, het lijden dat zich aan dien zogetocht aansluit, toont ons den Weg, die ons tot dat doel voert; het zegt ons dat de weg naar het ware Jeruzalem de stad van den eeuwigen vrede, de koninklijke weg is van het Kruis.»

Paaschtijd, biechtijd.

Ja, waarom moet de Christen menschen zonden gaan biechten?

Eenvoudig, omdat eik misdrijf moet uitgeboet worden.

Kent gij ene Maatschappij, lezers, waarvan de leden strategisch de verordeningen mogen overtreden?

Misdriet gij tegen de wetten des lands die de orde en het recht onder de burgers moeten handhaven, dan moet gij vóór den rechter verschijnen. Men ondervraagt u en, wilt gij zelf uwe daad niet bejlijden, men roept getuigen tegen u op, die de waarheid zullen aan den dag brengen. Daarna zal de rechter zijn vonnis vellen en gewapende macht staat achter hem om het uit te voeren.

Maar zelfs in de onbeduidendste Maatschappij, 't zij van zang of tooneel, 't zij van duivenlieffhebberij of iets dergelijks, bestaat een reglement; overtreedt gij het, gij wordt geoordeeld en geboet.

Denk gij nu dat in de hoogste en grootste Maatschappij, die ter wereld bestaat, namelijk in de H. Kerk, die van God ingesteld werd tot zaligmaking aller menschen, dat daar al misdrijven zullen kunnen begaan worden, zonder eenige verantwoordiging, eenige uitboeking na zich te slepen? Zal de wet van God zooveel minder zijn dat die van de menschen?

Neen, zoo heeft Christus zijn woord en gezag niet willen laten vertrappen, zoo los heeft Hij zijn Kerk niet ingesteld.

Alleenlijk is het waar dat hij Hem de vergiftenis, niet de straf, zal op den voorgrond treden.

Ook zal het niet geoordeeld worden volgens getuigenissen van anderen, maar van zichzelf, en de rechtspraak zal gebeuren zonder rechtbaarheid, zonder eenig uiterlijk vertoon.

En toch zal het een waar gerecht zijn, waarvan de uitslagen veel ernstiger en dieper zullen zijn dan die van de aardse rechtbanken. Eene veroordeling op onztribunalen straft den schuldige, maar verhoert hem zelden. De biechtstoel integendeel, heeft voor dood, en dikwijls voor uiterlijk het innigste der menschenziel te troffen, dat hij niet kon nalaten zijne tegenstanders en zegenverleenen uitdagen, om blik toe te werpen.

De volgende getuigen: juffrouw Gregory's nichtje; de heer Parkins, eigenaar van het Konings-hotel; Wechs de smid; de politie-agent, die door Power was ondervraagd omtrent den weg, dien de ongelukkige Madeleine had ingeslagen op den avond voor hare dood, en eindelijk zelfs de detective Brussel ondergingen achtereenvolgens een kort verhoor.

De enige getuige, die door hem werd lastig gevallen, was dokter Allen. Zijne verklaring omtrent den aard der doodelijke wonden en de wijze, waarop zij waren toegebracht, deed duidelijk uitkomen dat hierbij eerder aan een mannehand dan aan vrouwenhand te denken viel. Toen de advocaat hem echter vroeg, of hij daaraan wilde verklaren, dat eene vrouw onmogelijk dergelijke wonden had kunnen toebrengen, was hij, gelijk van zelfs spreekt, genoodzaakt te erkennen, dat hij slechts waarschijnlijk en geenszins onmogelijkheid bedoeld had.

Ook de verklaring van dezen zoogewichtigen getuige, viel ter slot van rekening ten nadele der aanklagers uit. Zij hadden er alzins niet het minste mee gezonnen. Toch nienzen zij nog een troef te kunnen uitspelen, waarop de tegenpartij niet gerekend had; en dit leste bleekinderdaad het geval te zijn.

De commissaris riep den getuige Jacob Carr op. Op zijne verschijning in de getuigenbank wierp M. Sint-Alba zijn verdiger een vragende nieuwsgierigen blik toe, waarop deze schouderophalend antwoordde, als wist hij er niets van te zeggen, hetgeen dan ook waarlijk het geval was.

berooert, en een nieuwen, een beteren mensch te maken. Hij zal den schuldige bevrijden van de banden der zonden, hem ruimer doen ademen, hem met versche luchtchen doen vooruitstappen op de baan van eer en plicht.

Is het geen wonder van Christus wijsheid, en verraadt het niet eene diepe kennis van het menschelijk hert, dat Hij met zulke geringe middelen zulke verbaasende uitslagen heeft kunnen bekomen?

Want waarop berust de kracht der biecht, langs menschelijke zijde beschouwd? Hierop, dat de mensch, die veel door drift, bij gemis aan nadenken, zich tot de zonde had laten afdrijven, moet beginnen met na te denken op zijne misdrijven, dat hij eerst en vooral zijn eigen rechter moet Christus aangeesteld, een vonnis met gemis vragen. Maar slechts dan zal de uitspraak van den priester van kracht zijn, wanneer zij overeenstemt met de uitspraak van den veroordeelde zelf; wanneer, namelijk de zondaar niet alleen de billijkheid der boe erkent, maar in zijn hert de zonde verfoert en er mee wil afbreken.

Zelfbeschuldiging, daarop heeft de werdelijke wetgever zoo weinig durven rekenen dat hij van den aangeklagde zelfs geenen eed wil eischen. Welna die zelfbeschuldiging bekwaam en bekamt de H. Kerk nog jaarlijks van duizenden en miljoenen zondaars.

Maar om én het nadenken, én de zelfbeschuldiging mogelijk en noodzakelijk te maken, moest er iemand zijn die de zelfbeschuldiging zou ontvangen. Zijne zonden alleen aan zichzelf en bejlijden, gelijk de Protestanten willen, bevat geen vnedering, geene uitboeking of eisch zelfs geen nadenken.

Gelijk de koningen dezer aarde doen, zoo heeft Christus den zijner dienars of zambenaars met de rechtmacht bekleed om in zijne plaats te verontschuldigen. Wie zonden gij zult vergeven hebben, die zijn vergeven, en wie zonden gij zult wederhouden hebben, die zijn wederhouden.

De woorden van Christus, door Joannes meegedeeld, zijn zoo klaar mogelijk.

De biecht heeft bestaand adert de eerste tijden van het Christendom; toen bestond zij zelfs strenger dan nu. Sedert negentienhonderd jaar hebben al de ware Christenen den tegenstand immer trotsche natuur overwonnen, en zijn, na lederen egen val, genezing en opebruiging gaao zoeken in de onnoedige belijdenissen hunner zonden. Telkens zijn zij onder de zegenende hand des priesters versterkt en getroost opgestaan, want telkens voelden zij innendig die gratie van boven die zuiverheid en zandigen in hen werkte.

Het negentienhonderdjarige voorbestaan der biecht getuigt van de invendige en zoddelijke kracht der instelling, welke uitwendig en menschelijk beschouwd, den mensch steeds afkeer hadde ingeboezemd.

En schoon testament van een oprechten Vlaming.

Een paar weken geleden is Lodewijk De Koninck, den vermaarden dichter van Het Menschenlot Verloft begraven.

Wij deelen hier het geestelijk testament van den overleden meek. (Voor de lezers zullen des te beter de edelmoeidige, diep christelijke ziel van dezen grooten en edelhartigen Kempenschen dichter nagaan.)

« Pas opgestaan uit eene zware ziekte, ach ik het oogenblik gekomen en voor het al gemeen goed, in het belang van de waarheid, ten einde den zin en de beteekenis van mijn leven en streven buiten allen twijfel te stellen, onder het hart en nieren doorvoersheid oog van Hem, die mij staaf te oordeelen, deze openbare verklaring af te leggen.

In den naam van de Allerheiligste Drie-vuldigheid den Vader, den Zoon, en den H. Geest. Dit is mijn testament: Ik gaf mijn ziel aan God en mijn lichaam aan de aarde om er in haar moederschoot, onder de schaduw van het kruis des Heeren, te rusten tot den dag der algemeene opstanding.

Geld of goed bezit ik niet, mijn geschriften laat ik aan het nageslacht. Kind van God en van de Kerk en soldaat van Christus, heb ik mijnen weg gekend door en zonder om te zien, waar er om rucht niet riep; wat ik geloofd heb, heb ik beleden en het vaandel van het kruis heb ik hoog geslagen.

Aan al mijn doen en laten heeft te grond gelegen een volstrekte onderdanigheid en eene afgehele toewijding aan de goddelijke gezinsorde der Kerk; van mijn pastoor tot mijn bisschop en van dezen tot den Paus van Rome Christus-Stedehouder. Zulks getuigen mijn woorden mijn pen en mijn levensvaand.

Ik heb onze Vlaamsche Moedertaal, en hooger nog dan deze, ons Belgisch Vaderland met elk zijner vrijheden, en bovenal onze Moeder de H. Kerk lief gehad. Vlaming heb ik geleefd, en Vlaming-stert ik, blamend van den ouden, kristen-stempel; blamend alle nieuwe Vlaamsche-zinden om.

Hij mijn begrafenis verlang ik noch kleven, noch kronen, noch militaire eerbewijzen, noch rijkskleed, en voor later noch geschenken noch weldadige betooging. Aan mijn zaligmaker God vraag ik barnhartigheid en aan mijn vriende de aanblijven van een Wees gezegt.

Gedaan te R'thy op Kerstdag 1915. (Get.) LOU DE KONINCK.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

GELDSACHELTAARS AANGEHOUDEN. Zij deden gereed de reis Brussel-Parijs. At Parijs wordt gemeld dat zekere Bernmann en Marie aangehouden zijn wegens handel in geld. Zij deden gereed de reis Brussel-Parijs met hun tuutvracht.

Marie verklaarde, dat hij de 80 kilos zilver die in zijn koopeje werden ontdekt, naar een smelter wilde brengen in de omgeving der rue de Thouringy. Deze smelter werd later ondervraagd en legde den eed er op af dat hij moet er in zou hebben toegestaan om gangbare stukken in zijn kroon te leggen.

Zeker is het evenwel, dat Bernmann en Marie, door vier hansen dergeliks ongeloflijke hoeveelheden zilveren en gouden munten gingen, verschillende smelters tot handlangers hadden; het zal niet moeilijk zijn dezen terug te vinden.

De opbrengsten van het bedrijf waren zeer aanzienlijk. Bernmann en Marie zagen niet op de vervoerkosten. Het gebeurde de zettige verklaarde stellen daartoe niet in staat te zijn.

M. Ford rees van zijn zijplaats op. Waarlijk, M. Grand! sprak hij, het is mij een raadsel, waarom gij dezen getuige hebt doen voorkomen! De man weet immers niets, dan van eenig belang is. Of vindt gij er iets bijzonders in, vervolgde hij spottend, dat er hier in deze bevallige strek met zooveel dorpen in den omtrek zevensd verklieden of hooren, langs de weg loopen met pakken of bundels in de hand?

Hoe laat was het, toen gij dien man zag? vroeg de commissaris aan den getuige, zonder aan de woorden van den advocaat de minste aandacht te schenken. « Ik verliet de stad even voor twee van antwoordde Carr, en had zoo wat een half uur geloopt, toen ik aan de zijplant kwam. Het moest dus ongeveer half een of een paar minuten er over zijn geweest.

Gij zijt gestreden uit eeren beweging aan het politiebureau gekomen, om de verklaring af te leggen, die gij zooveel henn hand hebt niet waar?

Jawel, mijnheer; ik hoorde er van spreken, dat de politie geloofde dat een man, en niet eene vrouw, een moord op den Hamiltonschen weg bedreven had en bevestigde mij, wat ik gezien had. Het kon misschien van belang wezen, dacht ik.

De commissaris knikte met het hoofd en verklaarde, dat hij niets meer te vragen had.

M. Ford echter wenschte nog wel iets te weten. Of uitsloot het haast de moette niet waard is, begon hij, den zettige aanziedende wil ik bech even paar punten tot klaarheid brengen. Gij zeert dat gij een man hebt gezien, die eene tash droeg. Zijt gij zeker volkomen zeker, dat het eene tash was?

Bepaald zeker kan ik niet zeggen dat het eene was ik heb gezegt, het kwam mij voor eene tash te zijn geweest.

Kan het niet een zak zijn geweest? Wel mogelijk, mijnheer.

Of eene mand, zo'n langwerpige mand, waarin de timmerheden hun gereedschap bewaren?

Met andere woorden: het kan wel van alles geweest zijn.

Ik heb in het verhoor gezegt, her-

ENGELAND.

Op het tooneel eener nussche-hal van Northampton werd een stuk vertoond, waarin een Ier, M. John O'Hallora, de rol van een dronkard vervulde. Men zag hem met een flesch voor 't voelicht, gezwaagd komen. Tevens wucht verliezen en op den vloer neerprolven. Nooit had men een dronkard - natuurlijk - zien spelen, en het publiek zijde geestdriftig toe. Het handzeppak verduubde het toen men den dronkard - met het gewalt tegen den grond en de armen vooruit gestrekt, roeboos zag hijven liggend al bij smoorndruken was. Doch de geestdrift veranderd spoedig in diepe ontsteltenis toen, men vernam dat de artist, die sinds eenigen tijd ziek was, schielijk gestorven is.

M. O'Hallora was maar 40 jaar oud en moest deze week, naar New-York scheepgaan, waar eene reeks verbintenissen hem wachtte.

AMERIKA.

Te Sioux-City, in de Vereeningde-Staten, moest de kleine Helen Greenbaum 9 jaar oud, door een dokter verzorgd worden, nadat zij 's nachts door een fret aangevallen werd in haren slaap.

De kinderen waren in den dag dat aan het spelen en vonden het hove dertig op het veld. Zij namen het naar huis voor speelmaat mede en staken het in Helen's kamer. Het overloofte maket de jongere kinderen, het heel bestoekten waren en na een weening zekens vond men het in het lood bij Helen. Zijne tanden waren vast in 's mesjes de dijkelstet en het fret was opgezwellen van de groote hoeveelheid bloed welke het gezogen had. Bij het aftrekken van het dier werd er een afgriffelijke wond in het dier van het mesje gemakt. Zijt hij van het overmatige bloedverlies en is in sterfvoersaer.

RUSLAND.

Honderde kinderen van koude gestorven. Naar uit Riga wordt gemeld, stijgt het aantal verwaarloosde kinderen in de steden der Ukraine voortdurend. Een correspondent van de « Izvestia » meldt uit Tsjafoel dat honderde kinderen in de Ukraine zijn doodgevroren ten gevolge van de zeer strenge koude.

De correspondent meldt verder, dat kinderen in heele troepen als zigeuners, rondzwerven en leven van bedelen en stelen.

In vele gevallen hebben heele troepen er de voorkeur aan gegeven van koude en hongersnot te komen, dan zich in de bodzevistische kinder-tuizen te laten opnemen.

AVIE.

Een gebouw van 6100 jaar. 't Is niet alleen naar Egypte, maar verleden jaar het merkwaardige, 3000 jaar oude graf van den Farao Tutankhamen werd ontdekt, dat de belangstelling der oudheidkundigen overgaat. Verder het Oosten in trect die belangstelling, tot in de bakermat van het menschenlof.

Wie eenzins met de gewijde geschiedenis is bekend, herinnert zich de stad Ur, in Mesopotamie. De ruinen werden door den Engelsen oudheidkundige Rawlinson (1810-1895) ontdekt. M. Woolley, die tegenwoordige leider van de Engelse zending te Ur, meldt in zijn laatste overzicht over de ontdekkingen, het volgende:

De belangrijke oudheidkundige uitsaen welke door de zending van het Britsch museum en van het museum der universiteit van Peking te Ur en Tell Obelid werden verkregen, worden overtroffen door de nieuwe ontdekkingen.

De kleine tempel te Tell Obelid, ongeveer vier mijlen van Ur, niet zijn met hoopen bedekte kolommen, zijn zuilen met mozaiek en decoratieve frozen, is nu geheel uitgegraven. Een breede steenen trap leidt naar een terras, dat ongeveer 20 voet hoog gelegen is. Op den Zuidelijken tempel. De torenpoort ligt naar den kant van den weg terwij de eigenlijke gevel van het gebouw zoo dicht langs den zoom van het terras gelegen is, dat slechts ruimte voor een smalle trap overblijft. Daarop bevindt zich een reeks stierenfiguren. Deze stieren zijn van hout met vertinde koperen platen overtrokken. De koppen zijn op tentenplaatzoekers gericht. De hoorns der dieren zijn van goud.

Een klein voorwerp, haast bij toeval gevonden, verschaftte buitengewone voldoende. Dit voorwerp was een gouden, met levers versierd beertje, waarin de naam van het oudste konink van de wereld toegevoerd is dat boven den goud staat, stond gegrift, namelijk koning Avram-pado van Ur, die in den de Sumrische (Sumer) te een landstreek in Mesopotamie tijdelijk koning juist is ongeveer 5000 jaren vóór Christus regeerde.

Gemengde berichten

De invloed van de verhooging der spoorwagtarieven op de handelsprijzen.

Voor den oorlog vertegenwoordigen de vervoerprijzen over een gemiddelde afstand van 80 kilometers, ongeveer 80% van de waarde der koopwaren. In 1924, rekening houdend met de aangekondigde verhoogingen, zal die verhouding nog maar 41% bedragen van bedoelde waarde, die merklijk geklommen is.

Het publiek maakt zich trouwen een verkeerd denkbeeld oopen, ten invloed der vervoerkosten op de verkoopsprijzen der producten. Ten aanzien van de huidige gewoonten in den handel, zou elke verhoging van den vervoerprijs, welk minder dan 100 fr. per kilo verwoende hoortwaag zou bedragen, zonder invloed op den verkoopsprijs dezer waar blijven.

Eeloch, dieze 0,96 fr. per 1000 overeen met eene taks van 50 fr. per 1000 kilos en het volstaat een baren te raadplegen om te overtuigen, dat deze verhouding van 50 fr. slechts zelden bereikt wordt op ons spoorwegnet, dat geen lange afstanden behelst.

Misschien wel in puijer, hebben niet in staat het tegendeel te beweren. Zou 't vertel mij dan eens een andere zaak. Is het uwe gewoonte, zoo ligt nog op den weg te zijn?

Ik ga op alle uren naar huis. Soms is het lach soms vroeg, dat hant van het werk af.

Maar in het geval, uw werk houdt u wel eens tot twaalf uur bezig? O ja, mijnheer, stikwijls later. Dikwijls zelfs later. Nu als gij zoo laat naar huis gaat, ontmeert gij dan wel eens menschen onder weg?

Somsjits wel; maar meestal zie ik geen levende ziel, behalve den politie-agent. Maar somsjits wel, zegt gij?

Ja, mijnheer, vooral somzomers als er veel menschen in de stad zijn. Toen gij dien man zag, vondt gij er toen op dat ogenblik iets vreemds in? Ik bedoel, trof het u als iets bijzonders dat die persoon zoo laat dien zijweg insloeg?

Neen, mijnheer, dat kan ik niet zeggen. Eerst toen ik hoorde dat men vermoedde, dat een man dien moord had gedaan, dacht ik er aan.

Precies! dat is alles wat ik van u weten wilde. — Wij hebben geen getuigen meer voor te brengen? verklaarde de commissaris aan de rechters, terwijl Jacob Carr de getuigenbank verliet. Het woord was aan den verdiger. M. Ford stond op met indrukwekkende gebaren en sprak eene klinkende pleitrede uit, waarin hij punt voor punt de beschuldiging weergaf. (Wordt vervolgd.)

MENGEWERK van DE POSTRIJDER.

— 18 —

HET GEHEIM VAN DEN COMMISSARIS van POLITIE

Hij stond — dezen keer met een gemoeideliken, ogeruimden glimlach om de lippen — langzaam van zijne zijplaats op. Hij had met eene vrouw te doen en de groote advocaat van Sandbank liet zich niet weinig voorstaan op zijn talent om met het schoone geslacht om te gaan.

— Wel, mijnheer! antwoordde juffrouw Gregory giechelend, wat een rare vraag! Natuurlijk kan ik een man van eene vrouw onderscheiden.

— Wel zeker! dat wist ik ook wel, hernam de advocaat, die door dit aardig begin een algemeen gelach in de zaal deed ontstaan. Dat wist ik wel. En nu — als ik u verzoeken mag — zie nu dien heer, die daarover u zit eens goed aan, en hij wees naar den gevangenen, en zeg mij eens of gij dien heer ooit voor eene vrouw zoudt aanzien.

Sint-Alba's gewoonlijk zorgvuldig gladgeschoren gezicht was thans met een drie-dagchen stoppeligen baard begroed, welke hoe zoals hij nu niet een vrooliken glimlach, die zijne witte tanden liet zien, de zaal rondzag, geen vrouwelijk voorkomen gaf.

— Wel zeker niet, mijnheer! antwoordde juffrouw Gregory dan ook volmondig. Die